

בר אחר ברור: יונה סופר נמצאת במתיחות נוראה. הדבר נוגע ללב, כפרט לאור העובדה שעורך־הדין שרף מנסה למוטט אותה בנקודה זו עצמה: הוא הוזהר וחוקר אותה בנקודות הרגישות שלה, כולל חיי אישות ושאר דברים אינטימיים - גם שאינם שייכים לנושא.

ובאמת, היא מרגישה את עצמה יותר ויותר נרדפת. בלכתה במסדרון בית המשפט, היא פלטה בכעס פסוק, שהיה מצחיק - אלמלא היה עצוב. הוא מבליט יותר מכל באיזה עולם מוזר של פחדים היא חיה: "אין לי פה עורך־דין שיגן עלי. כך התובע, הוא כמו עכבר בתוך החור שלו - בתוך המקטורן. הוא פוחד משרף, שמתנהג שיתנהג כמו כלב, ויפחיד את היועץ־המשפטי, כולם רודפים אותה. לא רק אנשי הי משפט. גם העיתונאים מפחידים אותה.

השבוע, עוד לפני שנכנסה לאולם בית המשפט כבר תפסה אותם, איך הם אורבים לה. "אני רוצה שתעצרו אותם" צעקה סופר, כשהבחינה בעתונאים. "אני אומרת לך לאטור אותם" פקדה על שוטר.

אחרי שגמרה סידרה של כינויי גנאי הי מופנים לכתב העולם הזה התנפלה גם על כתב ידיעות אהרונות, ציינה: "אתה שלא תעזי להתקרב אליו אתה מלוכלך. אתה לוקח כסף."

יותר מאוחר, כשיצאה מהמשפט, הבחינה גם בצלם של העולם הזה. היא הסתערה עליו, ניסתה למשוך בזקנו. (התמונה משמאל צולמה באיתו רגע).

אחרי שגמרה את ההתנפלויות שלה על הצלם, והלכה מהמקום, היא שוב הבחינה בו, ואז הסתובבה אליו ואיחלה כדלהלן: "שיהיה לך סרטן בבטן! שאת כל המשכורת שלך תשלם לרופאים ובתי־חולים. מהפה שלי - לאלוהים. הלואי ויהיה לך סרטן בבטן!"

זרוק מגהץ ותניף

סננור מנדף שרף חזר ודיבר על כך שהעדה תעבור בדיקה פסיכיאטרית. שרף: גברת סופר, יש לך אישור הי

יונה סופר מרביצה

זהו צילום מסושט. אך עוד יותר היה הכל מ' סושטס בעיני צלם העולם הזה, שעה שצילם אותה: הוא לחץ על הדק המצלמה בו ברגע שיונה סופר קפצה לעומתו ושלחה יד לזקנו.

זה קרה כאשר עמד לו בחוק, בדיוק כשיצאה מאולם בית־המשפט, אחרי התמוטטותה. היא צווחה לעומתו: "אני אדאג לכך שרק אתה לא תצלם", ואחר־כך ניסתה להתנפל עליו. רגע זה הונצח בתמונה, שתשמש מוצג משפטי בתביעה פלילית, שתוגש על־ידי הצלם.

בלבי... בבוקר הייתי אצל הפסיכיאטר ובערב עשיתי את העיסקה (השוחזר). השופט יהודה כהן: אם צחקת בקרן כך על האפשרות להוכיח את עניין השוחזר, אני מבין שעשית זאת ברצון. סופר: ברצון רב!!!

השופט יהודה כהן: ולא היה איכפת לך שאת עלולה לגרום רע לשופט מלחי? סופר (בפליאה): אני גורמת לו רע? הוא גרם רע לעצמו. במה אני גורמת לו רע? היתה לשופט מלחי ברירה להביא את הי

בכבי לפי התנהגותו, מר שרף צריך להבדק, לא אני. השופט בקר: האם את מוכנה להיבדק? להיבדק?? סופר (בקול נרגש): אף פעם! מה פת' אומ? יצאתי מדעתי?? לא ארשה שישימוצו אותי... (מצביעה על שרף) הוא עושה שי' ישימוצו אותי... מהי כל צורת ההגנה שלו? הוא רוצה לעשות אותי למשוגעת. ואז, כשי' היא מתמוטטת ומתייפחת, קמה והחלה יור' דת מעל דוכן העדים, כשהיא ממלמלת בבכי: אין דבר, שירבו שופטים בישראל שיקחו שוחד כמו השופט מלחי... כבוד השופט, אני הולכת. זאת השפלה בשבילי שיטילו ספק בשפיות דעתי. את האדם שלוקח שוחד צריך לבדוק... (בבכי מר) יש גבול! אתם פוגעים בילדי. על נושא זה לא ידוננו...

סופר קוראת לשומר ראשה לבוא אחריה, פותחת בריצה כמקום מושבה על דוכן הי עדים, וצועקת: אני לא חוזרת. לא איכפת לי ביזיון בית־משפט... יותר לא מעניין אותי המשפט הזה. כל המדינה... כל היהודי דים... אני לא רוצה...

שרף: על מה שוחח השופט מלחי עם נשים אחרות? גע כן על פסק־דין? סופר: עם נשים אחרות? איני יודעת. שרף: יהיחס המיוחד אליך היה רק מי שום שהיית תלמידה שלו? סופר: לא, אני אניד לך מה... כי הוא ניסה תמיד להתעסק איתי. שרף: ואת עומדת בטענתך שזה היה נסיון־שוא?

סופר: הוא לא הצליח בשום אופן? יותר מאוחר שוב צצו יחסיה עם מלחי. דובר אומנם רק בנשיקה, אבל אינו נשיר קה! גם בצריף חשוך, גם בכוח, והעיקר - יחד עם קבלת השוחד: סופר: אותו יום בו מטרתי למלחי 1500 לירות, נכנסתי לצריף. היה שם חושך, אחרי שנתתי למלחי את המעטפה עם הכסף, הוא ניסה בכוח להתעסק איתי. אני לחמתי איתו והוא הצליח לתת לי נשיקה. כמה שעות יותר מאוחר, הסבירה למה לחמה כל כך קשה על תומתה: סופר: נגעתי. לא יכולתי לסבול את הבן־אדם הזה. לא רציתי שישאר דבר כזה. וגם לא הייתי בוגדת ב(תוסי'הכהן) אפילו אם היו מורידים לי את הראש עם סכין. ומה קרה עם תוסי'הכהן, לו שמרה אמר גים?

גם נגדו הגישה משפט, בסופו של דבר, בעתן הפרת הבטחת־נשואין. ומה שהרבה יותר נורא עבורו: היא מסרה שנהג לנסח במקומה את פסק־הדין עבור שופטים, וזאת בשעה שהוא היה פרקליט אחד הצדדים. גם על מהות היחסים שקיימה איתו התעניין מאד שרף: סופר: הוא היה המלאך המושיע שלי. הוא היה בשבילי הכל. אבא, אמא ואח... שרף: והבעל?

התובע הפסיקו בטענה כי אין להתיר שא' לות אינטימיות מסוג זה. כך: כל גבר שנוכר במשפט, מיד חברי שואל אם היו יחסים. אין הדבר מותר בחקר רה נגדית. רק במשפט אונס.

אבל אחרי דיונים שונים מצליח שרף ב' זריזות לחזור לנושא: שרף: האם את מוכנה להגיד שהיו לך יחסים אינטימיים עם עורך־דין תוסי'הכהן? סופר: אני מוכנה להגיד. בקר: חכי, גברת, אני לא מספיק... סופר: אני מוכנה להגיד שאני אהבתי אותו ושאתי אהבת אותו עד היום הזה. אני חייבת לו את כל החיים שלי בגלל מה שי' עשה בשבילי. השופט עזי בקר: לא ענית על הי שאלה. האם את מסרבת לענות עליה? סופר: כן. אני מסרבת לענות. שלא יהיה יותר חומר לעיתון המלוכלך.

נעשייהקה

בתחושך

מעיד כי בשטח הפסיכי אין אצלך כל טסיה מהנורמה. בקשר למה היית זקוקה לאישור זה?

סופר: זה היה נחוץ לי, כי היה לי ביורר עם בעלי לשעבר ששמע מאמי החו' רגת שאמרה עלי שאני משוגעת. שרף מנסה להביאה להודות במקרים שר' גים, המחזקים טענתו, הוא מאגף אותה מכל הכיחנים:

שרף: את הודית ששפכת חמצה על בעלך והלף? בשנת 1947? (היא לא הודתה). או במקרה אחר הסבירה העדה: "הורשעתי בהפרעה לסדר הציבורי, זוכיתי מתקיפה ו' מזריקת תנ"ך."

שרף: מה היה התיק הפלילי? סופר: אני לא זוכרת בדיוק. נדמה לי שזרקו עלי מגהץ חס...

שרף: אזלי אני אזכיר לך שזה היה בדיוק להיפך... תקפת את בעלך וגרמת לו חבלות והוא נזקק לתפרים. וכשעה אחרי שתקפת את בעלך - סטרת על לחוי של שוטר שבא לברר את הענין.

כאשר נחקר שרף באם שייכת חקירה זו לענין הטיל הסניגור פצצה חדשה, בה הוכיח שיונה סופר הודתה אפילו במשטרה, שאת ענין השוחד העלתה כתגובה על כך שהוחלט לבדוק את מצבה הנפשי:

סופר: כשהחליטו לשלוח אותי לבדיקה פסיכיאטרית, אז צעקתי בבית־המשפט: "אני עוד אוכיח ששופט לקח שוחד!" ההסבר של יונה סופר: לעגתי וצחקתי

היא יוצאת מן האולם, מתייפחת. אך מפלתה הפכה לנצחונה: בזמן שסופר שהתה מחוץ לבית־המשפט, נערך דיון מש' פטי, ונקבע סופית לבטל את עניני הבדיקה הפסיכיאטרית.

מה הוא עשה לה?

את הנקודות הרגישות ביותר של יונה סופר הם קשריה הרומנטיים וקשריה אינטימיים. וכל פעם כאשר מדובר על כך, היא הופכת מבווישת ונבוכה. דחאק דבר זה מנוצל על־ידי שרף, הי לוחץ אותה אל הקיר כל פעם כשמתעוררת בעיית קשריה עם הגברים. מלחי למשל: סופר: תמיד דיברתי איתו. עוד כשהייתי תלמידה שלו. דיברתי איתו באופן חופשי, מפני שהשופט מלחי היה טיפוס כזה נוח. הוא אהב לדבר עם נשים בדרך כלל.

מסטרה. הוא היה יכול גם לא לקחת. גם לי היה יכול להיות יותר טוב בסופו של דבר אם לא היה לוקח.

הבכי, ההתמוטטות והחזרה

א כד שרף המשיך יום אחרי יום לדי רוש את הבדיקה: שרף: אני מציע לך ברצינות לחשוב על כך אם את מסכימה להיבדק? סופר: כדי להשיב על זה אני חייבת לעשות זאת באריכות: איני יכולה להשיב כן או לא. ברצוני להשיב, אבל בהרחבה. ואז באה ההתמוטטות. והמדהים בדבר - שלא שרף, שכל הומון חתר למטרה זו, גרם להתמוטטותה. אלא דחאק שאלות נשאי בית' המשפט, צכי עלי בקר: השופט בקר (כטון חמור): את לא תכתיבי לי... סופר: אז אני לא משיבה כלל. (פורצת